

Het Geweer

Door Willem/De Voet Dwars

Het zal in de zomer van 1942 geweest zijn, mijn "bankgenootje" en ik liepen na afloop van school naar huis. Het begon te onweren en niet mis ook. We kwamen bij een berkenlaantje aan, waar net een Duits peloton wielrijders in opleiding, stond te schuilen. Ze hadden de fietsen tegen de bomen gezet en de geweren in rotten. Zo wachtten ze tot de bui over was. Zoals men misschien nog wel weet, hadden de Duitsers een heilig ontzag voor onweer. We mochten dan ook niet doorlopen, maar moesten eveneens schuilen onder een beukenboom.

Maar helaas, we verveelden ons al gauw en al scharrelend kwamen we bij de geweren. Ons plan was meteen klaar. "*Daar nemen we er één van mee*" (alsof het een pijl en boog was). Even loeren, een geweer weggrissen, patronen eruit halen, geweer verstoppen onder de bladeren in een droge sloot en ... klaar was Kees! Maar, o jé, de bui was inmiddels over en de soldaten zochten hun spullen weer bij elkaar.

Helaas, één geweer was weg en bleef weg. En wij stonden er met een doodnuchter gezicht bij te kijken.. Lieve help, wat er toen gebeurde! De soldaat die zijn geweer kwijt was, kreeg zo enorm op zijn duvel van de feldwebel, dat hij stond te grienen als een kind. Dit was voor ons niet om aan te zien. Die soldaten waren ook maar gewone jongens, ze hadden alleen een andere opvoeding gehad dan wij.

Toen toch niemand op ons lette, keken we elkaar eens aan en zagen kans het geweer achter een boom te zetten. Als de bliksem smeerden we 'm door sloten en duikers het bos in. Ze mochten eens op andere gedachten

komen. Met de patronen nog in de zak en buiten adem zijn we via een omweg op huis aangegaan. De lol was eraf.